

Ændringsforslag, men at jeg nys har rettet det, da det i Virkeligheden er et Underændringsforslag til Nr. 1.

Justitsministeren (Nellemann): Om Forlædelse! Til 2den Behandling var der stillet et Forslag af mig om en større Bevilling hertil, idet det nemlig var Hensigten at give Dødsaarlags- og Sygelighedsstatistik et større Omfang og at lade foregaa en Udveksling med fremmede statistiske Bureauer, hvortil vilde kræves et større Beløb. Ved 2den Behandling gif man ikke ind derpaa, blandt andet fordi man vilde lade dette Spørgsmaal hvile, indtil det viste sig, hvorledes det gif med Loven om det overordnede Sundhedsraad. Jeg tillod mig rigtignok den Gang at gøre opmærksom paa, at jeg ikke antog, at der var nogen videre Forbindelse mellem disse to Sager. Saa vidt jeg forstaa Udvalgets Standpunkt, vilde det imidlertid vente med Udgivelsen af denne Medicinalstatistik, indtil man saa, hvorledes det gif med Lovforslaget om det overordnede Sundhedsraad. Nu kan der ikke være Tale om at gennemføre denne Lov i denne Samling, da der ikke er fremkommet nogen Betænkning fra Udvalget. Jeg har ventet saa længe som muligt for at se, om denne Sag skulde blive fremmet, thi deraf vil det afhænge, hvilket Beløb jeg maatte forlange. Hvis denne Lov var gaaet igennem, antog jeg, at man efter Bemærkningerne ved 2den Behandling vilde være gaaet ind paa det oprindelige Forslag, men nu betragter jeg det som afgjort, at den nævnte Lov ikke kommer ud i denne Samling, og saa bliver det nødvendigt for mig at forlange det mindre Beløb, som man hidtil har anvendt som Tilskud til Sundhedskollegiet, til Udarbejdelse af en Dødsaarlags- og Sygelighedsstatistik. Det kan jo ikke være Meningen at ophøre helt dermed, men man vil vel vedblive paa den gamle Maade, indtil man bliver enig om en nyere, mere udvidet og følgelig mere kostbar Maade. Derfor har jeg været nødt til at stille et Forslag, som i det væsentligste kun gaar ud paa at saa samme Beløb som i det foregaaende Aar.

Ordføreren (Lutein): I Anledning af, hvad Ministeren har udtalt, kan jeg sige, at jeg for mit Vedkommende kan tiltræde Forslaget om Anvendelsen af de 500 Kr. Det kan ikke være Tingets Mening at standse en Virksomhed, som allerede er i Gang. Man har været betænkelig ved at gaa til en Udvidelse af den, da hele dette Forhold skal omordnes ved Lov, men jeg tror ikke, det har været Meningen at standse en be-

staaende Virksomhed. Jeg tilraader altsaa, at man tiltræder dette Forslag.

Judenrigsministeren (Sugerslev): Under Nr. 4 har jeg stillet et Underændringsforslag, der gaar ud paa, at den ved 2den Behandling af Tillægsbevillingen indsatte Anmærkning: „De Beløb, som paa Finansloven eller nærværende Lov ere opførte til offentlige Arbejder til Fremme af den almindelige Samfærdig, komme kun til Udbetaling med Fradrag af de Bøder, som de paa-gældende Anlægsentreprenører maatte være ifaldne efter deres Kontrakter“, udgaar. Det Spørgsmaal, der her er rejst, har virkelig en meget betydelig Rækkevidde. Saaledes som det staa her, siges der egentlig kun, at Bøder, som paalægges Anlægsentreprenøren, skulle fradrages i Bevillingerne. Det følger af sig selv, at naar Bevillinger ikke ere opbrugte, bliver der sparet paa dem, og Bødeløbene ville ogsaa optræde saaledes. Det behøver man altsaa ikke at sige. Jeg antager imidlertid, at Meningen med Anmærkningen har været, at Rigsdagen vil have et Ord at sige med Hensyn til, om Bøderne skulle eftergives. Den ærede Ordfører bemærkede, at det var ukorrekt at stille et saadan Forslag over for en enkelt Minister, thi Forslaget betegner et Princip over for alle Regeringsarbejder. Jeg maa give den ærede Ordfører Ret deri, for saa vidt dette maatte være korrekt, for saa vidt man ellers vilde kunne tage mod en saadan Anmærkning, kan Judenrigsministeren ikke alene tage imod den; den maa hedes alle Ministrene. Det vilde dog være besynderligt, om den skulde gøres gældende over for den ene Minister mere end over for den anden. I det hele taget tror jeg imidlertid, at man ikke vil kunne enes med Regeringen om at modtage den Slags Anmærkninger. Det vil ogsaa ses, at der ikke er god Mening deri. Her er jo Tale om Eftergivelsen af Mulkter, men Fastsættelsen, Dikteringen af Mulkterne, Betingelserne for Mulkterne ere jo overladte til Ministeren, og man har ikke en Gang nogen Sikkerhed for, at Ministeren stiller Betingelser om en saadan Bøde. Det hele er ganske forfærdigt. Man kan ikke gaa hen og indblande sig i Administrationen paa den Maade, at man siger, at saaledes eller saaledes skal Ministeren handle. Vil man indblande sig paa den Maade, kan Administrationen efter mit Skøn ikke føres paa forsvarlig Maade. I ethvert Tilfælde skal der en ganske anden Forhandling om denne Sag til. Ganste meningsløst vilde det dog være, om en Autoritet, som ikke har haft det mindste med Ansættelsen af Bøden at gøre, vilde ind-